

INNLEDNING

I 2004 skrev jeg *Husfellesskap – en vei til vekst*, basert på erfaringene mannen min og jeg hadde gjort gjennom mye prøving og feiling med grupper i menighetsarbeidet gjennom flere år. Vi er takknemlige for at den boken ble et praktisk arbeidsredskap for mange. Femten år har gått. Femten år med nye erfaringer – i et samfunn som har vært i endring. Det du nå holder i hånda, er derfor en helt ny bok. Vi håper den vil inspirere til å starte grupper, og til å arbeide videre med de gruppene som allerede er i gang.

Vi er dypt overbevist om at mindre grupper i menighetsarbeidet – vi velger nå å kalle dem småfellesskap – er en viktig vei til vekst både for enkeltmennesker og for menigheter. I mange år har det lille fellesskapet der mennesker møtes ansikt til ansikt, betydd uendelig mye i våre egne liv, og det synes å være en klar trend at tilbud om mindre grupper er av stor betydning der menigheter vokser og når nye. Når det gjelder mennesker som har kommet til tro i voksen alder, virker det som de fleste har erfaring fra ulike typer smågrupper der samlingene brukes til å « snakke om livet med Bibelen på bordet» ...

Der mennesker møtes, skjer det mye spennende. Og frustrerende. Derfor nytter det ikke å tro at det som presenteres i denne boken, er en vannrett og garantert metode for en vellykket gruppe. Selv er vi skeptiske til troen på «metoden som funker». I likhet med andre som har deltatt i, eller forsøkt å lede, denne typen sårbare fellesskap, har vi fått være med på noe vi synes har vært rimelig vellykket. Men vi har også opplevd det motsatte. Noen gruppedeltagere vil alltid være mer – eller mindre – fornøyde enn andre. Opplevelsen av vår

egen mislykkethet som ledere kryper farlig nær innimellom. Et av håpene med denne boken er derfor å gi mot til dem som tar på seg ansvaret for ulike smågrupper.

I denne boken deler jeg erfaringene våre. Fordi de er våre, bruker jeg ofte «vi», selv om det er jeg som fører disse betraktningene i pennen. Noen av erfaringene våre er gode, andre er dårlige. Noen eksempler har vi lånt – mye er hentet fra den gruppevirkeligheten vi selv har vært en del av.

Vi velger å skrive om smågrupper og bruker den betegnelsen om mindre fellesskap (småfellesskap) som har dialogen i sentrum framfor det å lytte til forkynnelse fra talerstolen. Begrepet er ganske vidt. Vi har valgt å unngå betegnelsene bibelgruppe og samtalegruppe. Vår erfaring er at bibelgrupper ofte blir forum der det diskuteres teologi og graves i tekster, mens samtalegrupper lett blir diskusjonsgrupper der forskjellige interessante temaer tas opp. Begge deler kan være spennende og interessante, men de kan også bidra til at vi blir så opptatt av teologi og tidsaktuelle temaer at vi lar være å snakke om hva temaene betyr for oss personlig. Et viktig kjennetegn ved de gruppene vi har tro på, er samtalene om hva troen betyr for eget liv, og hvordan vi utfordres til å leve med troen gjennom hverdagens gleder og utfordringer. «Naturlig Menighetsutvikling» har gjort mange kristne fellesskap kjent med begrepet «livsnære grupper», og understreker at de livsnære gruppene er en av de faktorene som skaper sunne og voksende menigheter.

Begrepet «livsnærhet» presiserer altså det vi tror er en viktig *verdi* i den typen grupper vi gjerne vil slå et slag for. Disse gruppene har mange forskjellige navn. Kjært barn har visst det. Husfellesskap, sier noen. Vekstgrupper, nettverksgrupper eller cellegrupper kaller andre det. Eller fellesskapsgrupper.

Vi har altså landet på betegnelsen «husfellesskap» om grupper som samles i private hjem og setter Bibelen, livet, bønner – og «kafekoppen» i fokus. Smågruppebegrepet er allikevel bredere enn det,

og vi har valgt å bruke det i boktittelen og som kjernebegrep i det vi skriver om. Vi har gjort det fordi det meste som her presenteres, også kan brukes i grupper som kombinerer en «husfellesskapsdel» med flere aktiviteter, for eksempel forberedelser til en tjeneste i menigheten, øvelse i en musikkgruppe eller arbeidet i et styre eller en ledergruppe i forsamlingen. Eller i kombinasjon med en spesiell interesse, alt fra en sportsaktivitet til håndarbeid og matlaging. Fordi vi prøver å favne såpass vidt, kan det hende du må drive litt «oversettelsesarbeid» underveis for å kunne gjøre bruk av det du leser, i din sammenheng og i møte med din gruppe.

Boken har tre deler som kan leses i sin helhet, eller fungere som et lite oppslagsverk knyttet til hva du som leser er mest opptatt av. Fordi det er sånn, vil noe av stoffet i del I og del II oppleves overlappende.

1. Den første delen av boken er en slags **manual for deg som vil lede en gruppe**. Der finner du blant annet noe om hensikt, mål og verdier. Du finner også noen veldig konkrete råd om hvordan et semester og en kveld kan bygges opp, noe om innhold – og noe om rammer. Ledelse av gruppen er vektlagt i denne delen av boken. Skal en gruppe bli god og utviklende, er det helt avgjørende at noen har et tydelig ansvar.
2. I den andre delen av boken rettes oppmerksomheten mot **hvordan et fellesskap kan bygge opp en gruppestruktur og følge opp gruppene** på en grei måte.
3. I den tredje delen finner du noe generelt om hvordan man kan jobbe med Bibelen og få gode samtaler i smågruppene, i tillegg til to mer konkrete semesterplaner med tematikk og tekster. Det ene planen gir anledning til å arbeide med hva det vil si å være en disippel, mens det andre opplegget tar for seg Åndens frukter, slik de beskrives i Galaterbrevet (5,22). Disse to mer konkrete oppleggene er godkjent av Kristelig

studieforbund. Hvis dere velger å bruke ett av dem, kan dere søke om økonomisk støtte derfra.

Vårt håp er at «Småfelleskap – en vei til vekst» vil oppleves som en realistisk bok om et krevende arbeidsfelt. Det er ikke brukt mye plass på den teologiske begrunnelsen for å prioritere smågrupper, for først og fremst er dette tenkt å være en praktisk bok med nyttige råd om gruppeledelse og en samling tips for å etablere og lede et godt arbeid av denne typen i menigheter, fellesskap og forsamlinger. For at det skal bli enklere å overføre stoffet til egen virkelighet, har alle kapitlene i Del 1 og Del 2 noen bearbeidings spørsmål i egne rammer under overskriften «Ta en tenkepause». Disse er beregnet på egen ettertanke, men kan også brukes for eksempel i en gruppe med gruppeledere.

Noen vil kanskje oppleve forslagene som vel detaljerte. Det er derfor viktig å understreke at det selvsagt er mange måter å gjøre ting på, og at denne boken kun inneholder *forslag*. Når vi har valgt å gå detaljert til verks, er det fordi vi ofte får spørsmål om detaljer: «Hvordan kan vi gjøre dette, helt konkret?» spør mange. Da må svaret bli detaljert. Noen trenger å få ting inn med «dukkestueteskjeer», mens andre vil ha en idé de selv kan spinne videre på.

Den andre grunnen til at vi terper på detaljer, er at vi har opplevd at motstanden mange gir uttrykk for når de spørres om de vil lede en gruppe, ikke alltid grunner i uvilje mot å ta ansvar, men i usikkerheten knyttet til ett grunnleggende spørsmål: «Hva skal vi gjøre i gruppen?»

Noen skal takkes når bøker blir til. Takken for at boken revideres såpass grundig femten år etter at den først kom ut, går til Jarleif Gaustad i Norsk Luthersk Misjonssamband som kom over den gamle utgaven og etterlyste mer stoff om tematikken.

På hjemmebane har mannen min, Dag, vært viktig bidragsyter både i smågruppearbeidet vi har vært en del av i mange år, og i å systematisere bokens innhold. Dessuten er han tålmodig når kona skriver ... Vi deler noen drømmer om det ideelle husfellesskapet der

alle trives og utvikler seg – i jevn takt. Livet har lært oss at det er i spenningen mellom visjon og virkelighet vi lever og driver kristent arbeid. Vi håper derfor at du som jobber med denne boken, får noe å strekke deg etter – med senkede skuldre og med godt mot.

Oslo, desember 2019

Tonje Haugeto Stang

INNHOOLD

Innledning	5
Del 1: Smågruppen – ukens høydepunkt?	13
1. Hva er en smågruppe?	15
2. Hensikt og verdier	24
3. Smågruppelederens rolle og ansvar	35
4. Ledelse og møtehyppighet	50
5. Oppstart og utvikling av en smågruppe	61
Del 2: Smågrupper – hvordan bygge en struktur for dette i menigheten?	71
6. Ikke riv alt gammelt før du bygger nytt!	73
7. Mindre fellesskap – et klart behov	78
8. Sett i gang!	86
9. Hvem kan lede?	97
10. Varianter	105
Del 3: Smågrupper i praksis. Forslag til opplegg	119
11. Hva skal vi gjøre i gruppen?	121
12. Den enkleste måten. Med inspirasjon fra Ordets skole	123
13. Semesteropplegg 1: Livet som Jesu disippel – i hverdagen	126
14. Semesteropplegg 2: Åndens frukt	139
Tillegg	159

DEL 1

Smågruppen –
ukens høydepunkt?

HVA ER EN SMÅGRUPPE?

Jorunn var et friskt pust i gruppen hjemme hos oss. Ei feiende flott dame med sterke meninger og et varmt hjerte. Hun hadde vært politisk aktiv i mange år da hun som fortiaring havnet i et kirkelig utvalg som representant for bystyret. Der ble hun tatt nokså på sengen av Gud. Etter et overraskende møte med kirken og troen kom frelsen som en stille soloppgang i et ellers svært fartsfylt liv, og Jorunn landet med hele seg i et kristent fellesskap. Vel tjue år senere hadde hun altså kommet inn i det vi kalte et husfellesskap hjemme hos oss. Vi trivdes med å ha henne der, og etter et par måneder i gruppe uttrykte hun gjentatte ganger at hun satte pris på dette fellesskapet der de fleste var mange år yngre enn henne.

En kald høstkveld kom Jorunn ramlende inn døra – tydeligvis etter å ha tenkt i bilen – med følgende klare melding: – Jeg kan ikke fordra tanken på at ikke dette fellesskapet bare kan fortsette som det er. Jeg har ikke lyst til å bli kjent med nye! Dag lo da han svarte: – Jeg hører hva du sier, men hvordan hadde det gått med deg, tror du, dersom det ikke hadde funnes en gruppe som ønsket deg velkommen den gangen du ble kristen? Det ble snøftet mellomfornøyd fra gangen der Jorunn ennå ikke hadde fått av seg støvlene: – Jeg vet det, jeg bare liker det ikke ...

Jorunn trivdes i gruppen. Det nære fellesskapet i en mindre sammenheng ble for henne fort et viktig supplement til gudstjenesten. Her kunne hun lytte og dele, le og gråte, få omsorg ved å bli bedt for – og hun selv kunne bidra på samme måte. I smågruppen opplevde hun at det var plass for alle livets arenaer – med Bibelen og forholdet til Jesus i sentrum. Misjonsoppdraget, dette at troen skulle deles med andre, og at gruppen med jevne mellomrom skulle ta

imot nye, var også viktig og noe medlemmene stadig var opptatt av. Siden saken ble brakt på bane med jevne mellomrom, visste Jorunn at det lille fellesskapet hun var en del av, kom til å endres etter en tid.

Allerede i utgangspunktet hadde vi altså satt ord på det som ligger i denne formen for gruppers vesen: Smågruppene må – med få unntak¹ – være åpne for nye som seriøst søker et mindre fellesskap i det store. Det er et mål at slike grupper skal vokse ved at nye ønskes velkommen med jevne mellomrom, og når fellesskapet etter hvert oppnår en viss størrelse, bør det deles eller på annen måte åpnes for nye.

Det bør først understrekes at åpenhet i denne sammenhengen *ikke* betyr at gruppen til enhver tid skal være åpen for besøkende – med den begrensede fortroligheten det vil gi. Grupper som alltid er åpne for nye, er det naturlig å kalle husmøter eller huskirker. Slike fellesskap består gjerne av en trofast kjerne og en noe mer fleksibel gruppe som kommer når det passer. I tillegg kan den som vil, invitere nye som vil finne sin mer eller mindre faste plass – eller lar det være med det ene besøket. Dette er en god måte å ha fellesskap på, men en så åpen dør fungerer ikke like godt i smågruppene.

Åpenhet kan også skapes ved stor fleksibilitet med hensyn til gruppens varighet. De siste årene har vi erfart mye positivt ved å invitere til grupper som i utgangspunktet varer ett semester. Vi lever i en travel tid der stadig flere ser ut til å foretrekke kortvarige forpliktelser. Å si ja til å være med i en gruppe i et gitt antall uker eller ett semester, virker å være enklere enn å gå inn i en gruppe uten en gitt slutt. Flere av dem som har vært med ett semester i denne typen gruppe hos oss, har gjerne blitt med ett eller flere til, mens andre har forlatt gruppen uten at noen har opplevd det vanskelig. På den måten har vi fått plass til nye.

1 Unntak kan være at gruppen samtidig er en mer etablert tjenestegruppe, som for eksempel et lovsangsteam eller en medarbeidergruppe for barnearbeidet. Selv om disse tjenestegruppene skifter mannskap fra tid til annen, skjer det trolig i en annen rytme enn den en kan legge til rette for i en gruppe uten en spesiell tjeneste som binder medlemmene sammen.

Et slikt system fungerer ekstra godt dersom flere grupper i samme fellesskap eller menighet gjør det på samme måten og – for eksempel – tilbyr forskjellige typer smågrupper. Dette skaper en viss grad av sirkulasjon og gjør det også relativt enkelt å opprette nye grupper. Vår erfaring er at kort varighet ikke ser ut til å gå utover fortroligheten innad i gruppen, men det fordrer at vi er ekstra oppmerksomme på å gjøre rammene så trygge som mulig den perioden gruppen er sammen.

Denne måten å drive grupper på vil også kunne fungere godt i studentmiljøer der noen vegrer seg for å bli med i grupper fordi de skal flytte om ikke så lenge, eller kanskje reiser utenbys et semester på grunn av praksis. Er det et mål å invitere videregående eller ungdomsskoleelever til en smågruppe, vil det å legge opp til et kortere løp være enda mer nødvendig. Ungdom nøler gjerne med å forplikte seg, og vi vil kunne få med flere om vi gjør bolkene kortere.

Selv har vi tenkt at semestervise grupper fungerer godt i en storby der folk virker rastløse og muligens opplever seg selv som ekstra travle. Men også voksne på landsbygda gir uttrykk for at det ville være enklere å gi seg til en gruppe for ett semester av gangen. Mange – uansett bosted – opplever at det kreves stor fleksibilitet av dem, for eksempel knyttet til organisering av hverdagen knyttet til barns utvikling og aktiviteter. Noen har dessuten ekstra travle sesonger i jobb som de må ta hensyn til. Vi må gjøre det så enkelt som mulig for folk å vokse og utvikle seg – og dermed tilby fleksible og åpne fellesskap som supplerer storfellesskapet der vi sjelden får bearbeidet den forkynnelsen vi lytter til.

En annen måte å gjøre gruppen åpen på er fra starten av å forberede deltakerne på at gruppen vil bli delt etter en viss tid. De fleste mennesker opplever det ubekvemt når noe de er glade i, skal forandres, slik som Jorunn i innledningen. Det er derfor viktig å tenke gjennom hvordan denne typen endring kommuniseres. Jeg tror det i første omgang er klokt at planen om å dele gruppen formidles ved gruppestart og deretter ved jevnlig smådrypp – uten at det

blir et gjentagende refreng. Det kan være lurt å lansere tanken fra et positivt perspektiv: «Om en stund skal denne gruppen starte en ny gruppe, og noen fra oss blir kjernen i den nye.» Dette høres mye mindre smertefullt ut enn at gruppen skal deles. Det kan faktisk til og med virke motiverende å kunne inkludere flere i det en selv opplever godt. For én gruppe vil denne delingen eller nystartingen kanskje skje et halvt eller ett år etter at den ble etablert, for en annen vil det gå lengre tid. Prosessen må ikke gå for fort, men heller ikke for sakte.

Vi må gjøre vårt beste for at endringen skal oppleves som en myk delingsprosess. Delingen skjer når gruppen når et visst antall deltagere. Vår erfaring er at ti til tolv er en god størrelse for en husgruppe, og at en gruppe bør bestå av minimum fem. Blir gruppen på mer enn ti personer, kan det være behov for å dele i to mindre grupper under deler av kvelden. Dette gjør vi for at flere skal komme til orde eller få oppmerksomhet – samtidig som det forbereder endringen mot at én gruppe blir til to. Når den ene gruppen i neste omgang flyttes til et annet hjem, slik at begge gruppene settes i stand til å inkludere flere nye, oppleves dette vanligvis ikke veldig opprivende.

Underveis – fram til deling – vil gruppen vokse ved at nye kommer til. For at dette skal oppleves trygt for dem som allerede er med, er det ikke fritt fram å ta med seg nye inn i smågruppen. Gruppen som helhet bør få mulighet til å vurdere om det er greit at navngitte personer inkluderes, i forkant av at den som vil invitere med en bekjent, faktisk tar dette opp med vedkommende. Det blir umulig å komme med betenkeligheter dersom én i gruppen først har invitert, og deretter «bare skal høre med gruppen om det er ok først». Det kan hende at en annen i gruppen opplever det spesielt vanskelig om bestemte personer blir invitert (kjemi, gamlekjæreste-problematikk, kollegiale utfordringer etc.), og dette er det nødvendig å ta hensyn til.

Det er viktig at gruppen tas med på råd, selv om beslutningen til syvende og sist må tas av lederen. Hun må imidlertid både høre med det gruppemedlemmet som eventuelt ikke er til stede når spørsmå-

let blir tatt opp, og gi alle mulighet til å komme med betenkeligheter på tomannshånd – før den som vil inkludere en ny eventuelt får klarsignal til å invitere.

At vi gjør dette såpass grundig, handler om å trygge en litt sårbar, men nødvendig, prosess for alle parter. Etter at en ny har blitt invitert med og har deltatt på en samling, må vedkommende få bestemme seg for om han vil være med i fellesskapet på fast basis. Det er ikke garantert at vedkommende vil trives, selv om det var hyggelig å bli inkludert i et fellesskap. Det beste er om gruppelederen tar kontakt for å høre om den nye vil bli med på fast basis etter den første gruppesamlingen vedkommende er med på.

Begge disse måtene å organisere en deling på, bryter med det som har vært tradisjonell tankegang og praksis i mange menigheter; idealet om at idet en gruppe etableres, vet alle hvem som regnes som medlemmer – og slik forblir gruppesammensetningen til den eventuelt nedlegges som helhet. Vi tror det fungerer best med fleksibilitet der man samtidig bestreber seg på stor grad av trygghet. Tryggheten – og muligheten for personlig vekst og utvikling – sikres ikke minst gjennom at det forventes at de som sier ja til å være med i en smågruppe, prioriterer samlingene høyt.

Denne tenkningen rundt smågrupper skiller seg også fra det de fleste av oss er vant med i «en vanlig» bibelgruppe; det fokuseres mindre på å øke bibelkunnskapen og mer på åndelig og menneskelig vekst og modning.

Apostelen Peter uttrykte et ønske om at de han skrev til, skulle «vokse i nåden og i kjennskap til vår Herre og frelser, Jesus Kristus».² Å vokse i nåde er et merkelig uttrykk. En venn av meg fortalte en gang at han hadde oppdaget at kristenlivets vekst var omtrent som gulrotas; det viktigste grodde nedover. Jeg tror det er omtrent sånn vi vokser i nåden. Vi vokser i forståelsen av at vi trenger Guds ufortjente godhet og tilgivelse gjennom å se at vi er svake og trenger

2 2 Pet 3,18

Guds betingelsesløse inngripen i vårt liv. En smågruppe kan fungere både som speil der vi oppdager vår avhengighet av nåden, og som en støttegruppe i hverdagen.

Den andre typen vekst Peter mener vi trenger for ikke å *bli ført vill*,³ er vekst i kjennskap til Jesus. Kjennskap er noe annet enn kunnskap. Eller noe mer. Kjennskap kan beskrives som erfart kunnskap, eller som kunnskap pluss vennskap. I en gruppe der vi deler liv med hverandre, vil vi kunne vokse i kjennskap gjennom å dele egne erfaringer av troen i hverdagen – og gjennom å lytte til andres erfaringer.

Nærheten til de andre i smågruppen får også sterkere fokus enn tilfellet ofte er i tradisjonelle bibelgrupper. Ikke et vondt ord om bibelkunnskap; i vår tid er det virkelig behov for at den styrkes. Derfor er Bibelen en viktig bok som bør brukes aktivt når husfelleskapet samles. Åpen samtale og et fellesskap der den enkeltes behov blir tatt på alvor, er et mål for gruppen, og da er både Bibelen og livet viktig. Poenget er at Bibelen er en bok om livet – og at det vi er sammen om i denne typen fellesskap, ikke er å diskutere bibelske spissfindigheter, men å spørre oss selv: Hva har denne teksten å si for min hverdag? Eller om vi snur på det og starter med de utfordringene livet byr på: Hva har Bibelen å si om den konkrete utfordringen jeg møter i livet mitt for tiden? Hvordan kan jeg leve som Bibelen utfordrer meg til, den kommende uken?

Smågrupper er antagelig – i tillegg til Alpha-kurs – det beste tilbudet menigheter og fellesskap kan ha for å inkludere nye kristne eller mennesker som er nysgjerrige på kristen tro. For Jorunn – som det fortelles om innledningsvis – og mange andre, har det å bli ønsket velkommen i en gruppe på et tidspunkt da troen var ny og skjør, vært avgjørende for deres fortsatte trosnivå. Mange kristne har gått gradene i et kristent fellesskap fra barndommen av, og som etablerte kristne er de så husvarme i menighetsfellesskapet at de har

3 2 Pet 3,17

vanskelig for å forstå at kulturen kan oppleves fremmed for andre. De forstår ikke usikkerheten søkende eller nye kristne kan føle på i møte med kristen kultur, og kan derfor hindre utviklingen av det nye livet som en fersk kristen har fått del i. De ser heller ikke alltid viktigheten av at nye kristne tilbys fellesskap med noen få andre i en mindre gruppe. Det er ingen hensikt i å anklage noen for mangelen på forståelse av hvordan det oppleves å være ny som troende i en etablert menighet, men vi kan gi rom for nye kristnes fortellinger om sin vei til tro og sitt møte med en tidligere ukjent verden når storfellesskapet møtes.

Bibelens Peter er et eksempel på hvor skjørt livet som Jesu etterfølger kan være. Han levde tett på Jesus gjennom en begivenhetsrik treårsperiode og fikk oppleve sterke ting sammen med ham. Utover det hadde han disippelflokken – «smågruppen» – rundt seg. Så gikk alt på tverke for Peter da Jesus døde. Alle Jesu etterfølgere var forvirret rundt Jesu oppstandelse. På det tidspunktet viste det seg underlig nok mest nærliggende for Peter å vende tilbake til det han mestret og drev på med før Jesus ble en del av hans liv omtrent tre år tidligere: «Jeg drar ut og fisker», sa han.⁴

Så sårbare er vi mennesker. Så lang tid tar det å vende seg til det nye livet og det nye fellesskapet, og så raskt går det å miste det en har fått tak. Mange nye kristne har tapt det nye de opplevde som godt og positivt, relativt kort tid etter et avgjørende møte eller et Alpha-kurs der nye tanker ble sådd i dem. Tilbudet om å komme til gudstjeneste for å se andre troende i nakken og ellers henvises til å lese Bibelen hjemme, er rett og slett ikke nok for å etablere røtter i gudsrikevirkeligheten. Det er sagt at kristen vekst skjer best i mindre grupper. Vi er ikke i tvil om at det er sant.

I tillegg til at smågrupper i sitt vesen skal være åpne og delelige, er det et viktig trekk ved vekstorienterte grupper at de har en definert leder. Lederen (eller lederparet, hvis to vil lede sammen) er ansvar-

4 Joh 21,3

lig for sin gruppe. Det er en vanlig tanke at denne type grupper kan ledes på omgang, men vi vil ikke anbefale en slik form for «ledelse». Ledelsen av en enkelt kveld eller en del av en samling kan gjerne delegeres, men skal smågruppen oppleve reell vekst, må noen ha – og ta – et overordnet ansvar. Hver enkelt gruppe trenger et definert, fast lederskap.

TA EN TENKEPAUSE!

Vurder den gruppen du selv er med i eller leder, ut fra de tre punktene i definisjonen av en smågruppe.

- Er gruppen i hovedsak vekstfokuseret og konsentrert om Bibelens relevans for hverdagen – eller er den mer en bibelstudie- eller diskusjonsgruppe?
- Er gruppen åpen for nye? Når fikk gruppen sist et nytt medlem?
- Har gruppen en definert leder, eller er den lederløs? Tenk gjennom fordeler og ulemper ved måten gruppen er organisert på.

Når vi velger å definere en smågruppe ut fra de tre ovennevnte punktene⁵, er det selvsagt en valgt definisjon ut fra det vi mener er nødvendig for å oppnå målene. Ofte applauderes *vekst* som et mål, mens det ristes på hodet av de to forutsetningene åpenhet – forstått som viljen til å inkludere nye – og *lederskap*. La meg si det slik: Det er selvsagt lov og fullt ut mulig å si at «vi vil være et fellesskap som ikke er åpent for nye, og der ingen har mer lederansvar enn andre». De som er med i en slik gruppe, forteller også gjerne at de har det bra. Vår påstand forblir imidlertid at den dagen vi ønsker mer dynamikk i eget kristenliv og menighetsliv, vil holdningen vår endres. Da vil det at noen har og tar ansvar – lederskap – oppleves viktigere, og da vil vi være mer opptatt av å finne ut hva det er som

5 «En smågruppe er en vekst- og bibelfokusert, inkluderende gruppe med et definert lederskap.»

hindrer mennesker i å komme til tro og gjør det vanskelig for dem å kjenne tilhørighet til fellesskapet.